

Maailmanympäri
183 päivässä

Matka Maailmanympäri 183ssa päivässä
 Matka maailmanympäri. Se on ollut haaveeni niin pitkään kuin jaksan muistaa eli suunnilleen siitä saakka, kun pienenä telkkarissa tuli se piirretty, jossa leijona, kissa ja hamsteri matkasi maailmanympäri 80 päivässä. Kannoilla on sen sijaan 183 päivää aikaa tsekata näillä näkymin 13 maata. Se tarkoittaa aika tarkalleen kahta viikkoa per uusi maa, uusi kulttuuri ja uudet ihmiset. Tärkeimmät lennot on buukattu OneWorld-lentopassin myötä, mutta reittiä on vielä mahdollisuus muokata sen mukaan minne nokka vie. Jos teillä on siis suosituksia, voitte vielä vaikuttaa nokan suuntaan!
 — Maija

Lonely Planet on raamattuni

Viime aikoina oon kantanu kirjastosta kotiin iltalukemisiksi selkää vääränä Lonely Planeteja. Niiden ja netin matkablogien maailmaan vaan uppoutuu tuntikausiksi haaveilemaan ja aamuisin töihin herääminen on ollut suht järkyttävää.. Saan vaan sellasia kiksejä jo pelkästä tän matkan suunnittelusta, että en edes osaa kuvitella miltä tuntuu päästä oikeesti kokemaan noi paikat. Hankalaksi suunnittelun tekee tietty runsaudenpula. Maailma on väärällään toinen toistaan kiinnostavamman oloisia maita ja yhtäkkiä 6 kk alkaakin tuntua kovin lyhyeltä ajalta. Pitäis osata olla rohuamatta liikaa vaan nauttia hiljaiseen, mutta se on helpommin sanottu kuin tehty. Yritänkin nyt lähinnä selvittää, että mitä kaikkea on tarjolla ja päätökset siitä, minne kaikkialle mennään, tehdään vasta paikanpäällä.

Reissu on alkanut

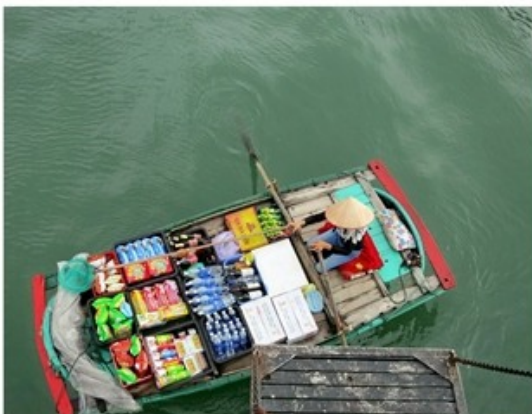
Loma alkoi tosiaan sillä hetkellä kun laskeuduimme Bangkokin kentälle. Viimeiset päivät Suomessa hujautti hetkessä töiden viimehetken hektisyydessä sekä kämpän ja matkatavaroiden pakkaamisessa. Oli aika yllättävää kuinka paljon tekemistä yhden matkan takia siunaantuu ja kuinka pienessä ajassa lopulta olemme saaneet pääosan suunnitelmista kuntoon. Luonnollisesti reitillä on vielä paljon mietittävää emmekä halua lukita itseämme tiukkoihin aikatauluihin. Fiiliksen mukaan Bangkokissa vietimme 3 yötä. Edellisestä kerrasta siellä oli vierähtänyt melkein kymmenen vuotta ja sinä aikana kaupunki oli muuttunut, muttei merkittävästi. Liikenne oli vieläkin kaoottisempi mitä muistin ja häsläämisen määrä oli mielestäni kasvanut edellisestä. Tästä huolimatta kaupunki pystyi osoittamaan, että tekemistä piisaa: kulttuuria, nähtävyyksiä, shoppailua, hyvää ruokaa ja juomaa. Ehkäpä mieleenpainuvimmat seikat ovat grand palace ja alueen temppelit sekä Banyan tree hotellin kattoterassi, jossa nautimme hyvät cocktailit henkeäsalpaavassa kaupunkinäkylässä. Bangkokista suuntasimme Halong Baylle Vietnamiin. Matkalla pysäyhdyimme yöksi Hanoiin kummastelemaan pikkukaupungin (7M asukasta) liikennettä. Hanoiissa kaikilla on moottoripyörät ja liikenne on tosiaan sen mukainen. Tietä ylittäessä on vain muistettava olla rohkea ja liikkua hitaasti niin liikenne väistää (yleensä).

Halong bay on UNESCO:n suojelema kohde enkä ihmettele miksi. Luonto on aivan mielettömän kaunis! Otimme satamasta laivan, jolla vietimme pari yötä upeissa maisemissa merellä. Vihdoin kunnon chillailu fiilis! Hyvää ruokaa, jutustelua kanssamatkaajien kanssa sekä kanootilla soutelua auringonpaisteessa. Mitä muuta voisi kaivata?

Vietnam

Viime postauksen jälkeen ollaan lähinnä keskitytty lököilyyn, lomailuun, chillaukseen, rentoutumiseen.. mitä näitä nyt on. Vietettiin viikko Vietnamin lomakohteissa Nha Trangissa ja Mui Nessa. Lokakuu oli monen oppaan mukaan pahinta monsuuniaikaa ja niissä oikeastaan kehoitettiin välttämään näitä mesteja huonon sään takia. En sitten tiedä millainen täällä on hyvä sää, kun nyt huonolla säällä aurinko on porottanut kirkkaalta taivaalta ja grillanut nahkamme jo aika uskottavan maailmanmatkaajan värisiksi. Pitää jatkossakin yrittää harrastaa tätä off-season matkailua, kun muita tureja on vähän liikenteessä eli hinnat on edulliset, ennakkovarauksia ei tarvita ja nähtävyyksissä ei tarvii käyttää kyynärpäätaktiikkaa.

Pari päivää sitten hyvästeltiin hiekkadyynit ja meri joksikin aikaa ja suunnattiin Vietnamin suurimpaan kaupunkiin Ho Chi Minh Cityyn, jota täällä tunnutaan enemmän Saigoniksi kutsuttavan. Liikenne on täällä ihan yhtä kaistapäistä kuin Hanoissakin, mutta muuten vaikuttaa modernimmalta kaupungilta. Tehtiin täältä mielenkiintoinen retki Cu Chi tunneleihin, jotka on reilu 200 km pitkä tuneliverkosto maan alla. Pohjois-Vietnamin sissit käytti tunneleita piilopaikkoina ja majoitustiloina taistellessaan jenkkejä vastaan. Siellä pääsi tutustumaan toiseen puoleen Vietnamin sodasta kuin siihen, minkä jenkkeleffat esittävät - propagandalla kuorrutettun tietoenkin. Tunnelit oli muuten sen verran kapeita, ettei meikäläisillä olis ollut niihin mitään asiaa. No, onneksi yhtä tunnelinpätkää oli levennetty pläскеjä länkkäreitä varten ja päästiin kokeilemaan niissä ryömimistä. Klaustrofobiahan siellä iski!

Vietnam on kohdellut meitä tämän parin viikon aikana hyvin ja ollaan opittu paljon tästä mielenkiintoisesta maasta. Backpacker-skene on täällä pientä verrattuna Thaikuihin ja suomea ollaan kuultu Finskin koneesta lähdettyämme tasan kerran - hauskaa kun on oma salakieli! Vietnamin on ollut helppoa tulla toimeen pienellä budjetilla, kahden hengen illallinen juomineen noin 5-10 euroa. Matkustamiseen kannattaa varata aikaa ja hermoja, sillä bussit on levinneet meidän alta jo useampaan otteeseen ja länkkäreiden vedätysyritykset on ainakin taksikusien ammattitauti. Seikkailut jatkukoon: Good night Vietnam, hello Cambodia!

Kambodza ja Laos

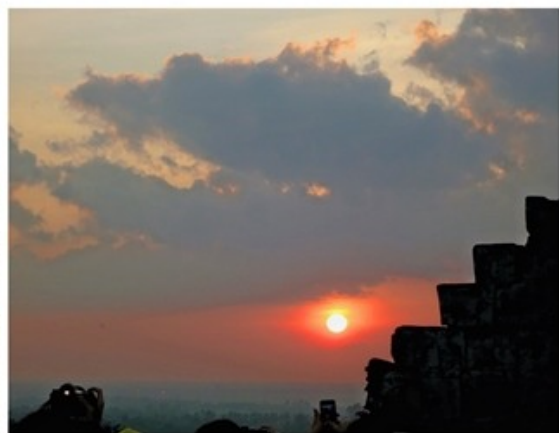
Saavuimme Siem Reapiin Kambodzaan aamupäivällä. Olimme varautuneet eri blogien, wikitravelin ja lonelyplanetin varoitusten mukaisesti odottelemaan viisumijonossa tuntikausia, mutta yllätyimme positiivisesti prosessin nopeudesta. Muutama minuutti sen jälkeen kun olimme antaneet virkailijalle hakemuksen, kuvat, passit ja rahat saimmekin jo viisumimme ja pääsimme suuntaamaan Siem Reapiin. Päivän agendalla oli ottaa lyhyet päiväunet aamun aikaisen heräämisen takia ja tutustua hieman alueen historiaan National Museumissa. Visiitti tulikin tarpeeseen, sillä Hindu ja Budha uskomusten piirteet olivat ehtineet unohtua lukioajoilta ja niitä tuli tarvitsemaan Ankor Watin kierroksella. Iltaisin Ankor Watille pääsee seuraavan päivän lipulla katselemaan auringonlaskua, joten suuntasimme tekemään juuri sitä satojen muiden turrejen tapaan! Vaikka ajankohta oli high-seasonin alkua oli tunkua riittämiin ja hyvän mestan löytämiseksi piti tehdä töitä!

Seuraavana aamuna aloitimme kierroksen Ankor Watin suuntaan oppaamme ohjauksessa. Valittavana oli lyhyt ja pitkä kierros, joten päätimme aiheuttaa hämminkiä ottamalla molemmat kierrokset päivän haasteeksi! Temppeli toisensa jälkeen tutustuimme alueeseen paahtavassa kuumuudessa oppaamme avustuksella. Kuninkaiden, Jumalien ja muiden hahmojen nimet alkoivatkin pian mennä sekasin uskomattoman hienoissa maisemissa. Rauhallisemmalla tahdilla itseksemme olisimme saaneet vain pintaraapaisun, mutta nyt pureuduttiin syvälle asiaan ja kierrettiin paikkoihin, joissa perus turreja ei juuri näkynyt! Alueella on merkittävät (muttei mitenkään visiittiä haittaavat) restauroinnit meneillään, joita sponsoroi pääosin Intia, Japani ja Ranska. Lipputuloista alueen ylläpitoon ei mene penniäkään, joka tosiaan kummastutti maan tapaa toimia. Onko tämä sitä kestävää turismin kehitystä?

Siem Reap ei itsessään tarjoa kovinkaan paljoa. Länkkäri ravintoloita turisteille, joita kaupunki oli pullollaan sekä hierontaa joka kadunkulmassa. Hintatasoltaan kaupunki oli kalliimpi kuin Vietnam tai Thaimaa, mutta se luultavimmin johtuu turismin valtavasta määrästä. Hyvän illallisen sai kuitenkin 20€:llä :)

Siem Reapista suuntasimmekin kohti chillailua - Laosin Don Detiin, eli 4000 islandille. Matka myytiin meille noin 10h bussimatkana hyvämaineisessa matkatoimistossa kohtuu hinnalla. Ensimmäinen bussi oli ilmastoitu ja Kambodzan huonoille teille varusteltu, toisesta sitten puuttuikin ilmastointi ja ainoa lohtu pakahduttavassa kuumuudessa oli kevyt tuuletus. Matkaan taisi lopulta kulua 16 tuntia ja matkanjärjestäjä vedätti koko seuruetta ainakin pari kertaa: Viisumeista maksoimme 10\$ ylimääräistä per henki ja rahanvaihdossa kaveri vedätti huonoa kurssia valehdellen, ettei perillä ole rahanvaihtopisteitä auki vaikka oman firman piste palveli yömyöhään tarjoten huomattavasti parempaa kurssia. Turistia pyritään kusettamaan aina ja ikuisesti toinen toistakin röyhkeämmällä menetelmällä

Don Det ja Don Khone, jolla oikeastaan päädyimme asumaan ovat ehkä rentouden mekkoja. Päivät kuluvat kuunnellen Mekongin virtausta ja löhöillen riippumatossa. Aktiivipäivänä kävimme melomassa kanooteilla ympäristössä nautiskellen upeista maisemista. Täällä aika pysähtyy - palvelua ei ole, sillä paikallisiakaan ei kiinnosta tehdä mitään. Saarien kummallisuuteen kuuluu suomalaiset. Madventures piipahti saarilla aikanaan ja toi ne meidän tietoisuuteemme. Sen takia saarilla on kuullut kotimaista kieltämme enemmän kuin koko reissulla yhteensä. Mikäpä siinä - mukava kuulla travellereiden tarinoita oluen äärellä upean tähtitaivaan alla.

Tree Top Explorer

Teimme Laosin Paksesta kahden päivän ja yhden yön viidakoseikkailun. Tree Top Explorerissa trekataan, lennetään eri pituisia vaijeriratoja pitkin vuoren rinteeltä toiselle ja asutaan puihin rakennetuissa majoissa keskellä sademetsää kuin mitkään apinat. Mahtavaa!

Ollaan menty vaijeratoja pitkin myös Costa Rican metsissä ja koska se oli ihan mieletöntä, piti sitä päästä kokeilemaan uudestaan. Homma oli kuitenkin Tree Top Explorerissa aika toisenlaista kuin Costa Ricassa, jossa vaijeriradan läheisyyteen kurvattiin maastoautolla ja jossa radat oli pidempiä ja idioottivarmempia. Same same but different!

Tree Top Explorerissa kuuden hengen seurueemme oppaaneen trekkasi ensin läheisestä kylästä viidakkoon, jossa ensimmäiset vaijeriradat odottivat meitä Tarzaneita ja Janeja. Ensimmäiset kerrat radalla hirtittivät, mutta nopeasti päästiin vauhdin makuun, ja huusimme innoissamme "oolioooliooo" lentäessämme kaapelia pitkin viidakon yllä. Laskeuduimme vähitellen alemmas vuorenrinnettä ja ihailimme ympärillämme avautuvaa näkymää: vesiputouksia, vehreää kasvillisuutta, eläimiä..

En tiedä johtuiko siitä, että söimme ulkona vai siitä, että saimme syödä sormin, mutta eväät maistuivat taivaallisilta.

Pitkän trekkailun ja vaijerireita pitkin lentelyn jälkeen saavuimme lopulta vesiputouksen alle, jossa yöpyisimme puihin rakennetuissa majoissa. Pulahdimme heti uimaan putouksen jääkylmään ja ihanan vilvoittavaan veteen ja nautimme omasta paratiisistamme. Siinä pulikoidessa olo oli ihan mieletön, koska olimme keskellä tiheää viidakkoa sanoinkuvaamattoman upeassa paikassa, joka oli vain harvan turistin reitillä. Yöksi mentiin vaijerirataa pitkin omaan majaan puunlatvaan - jokaisen lapsen ja lapsenmielisen unelma! Valvoin pitkään yöhön makuualustallani ja kuuntelin viidakon öisiä ääniä.. Oli muuten aikamoinen konsertti!

Seuraavana päivänä teimme retken syvemmälle metsän siimekseen, jossa meitä odotti muutama edellistä päivää pidempi vaijerirata. Niistä pisin oli noin puoli kilsaa pitkä ja sitä pitkin lentäessään vain haukkoi henkeään uskomattomien maisemien vuoksi. Sitten oli päivän todellisen haasteen aika. Joutuisimme kipuamaan ylös jyrkän vuorenrinteen, jota pitkin olimme eilen laskeutuneet alas vaijereita pitkin. Ja koska rinne oli jyrkkä, kiipeäisimme välillä pitkin jyrkkää kallioseinämää. Kalliokiipeily oli hauskaa jännittävää ja hauskaa! Pitkän ja tuskallisen matkan jälkeen pääsimme vihdoin vesiputouksen yläpuolelle mielettömissä adrenaliinipäriinöissä. Sitten vielä trekkaus läheiseen kylään ja väsyneiden, mutta onnellisten trekkaajien matka tuli päätökseen.

Tree Top Explorer oli varmaan rankin aktiviteetti, jonka olen koskaan tehnyt. Trekkaus reilu 30 asteen lämmössä sademetsän ilmankosteudessa ylös alas vuorenrinteitä oli raskasta, mutta niin palkitsevaa! Useamman viikon löhöilyn jälkeen sellaisetkin lihakset, joiden olemassaolon oli jo unohtanut, huusivat hoosiannaa ja matkaseuraksi oli saattanut tarttua muutama iilimatoa muistuttava kaveri (leech). Terkkuja vielä kaikille Laosiin aikoville: Tree Top Explorer on ihan ehdoton kokemus siellä!

Hong Kong

Laosin chillailun ja trekkailun jälkeen oli aika palata kaupunkien sykkeeseen. Vietimme muutaman päivän Bangkokissa lähinnä herkutellen ja hemmotellen. Uusin Bondikin tuli tsekattua varsin ihanassa leffateatterissa (Paragon blue ribbon cinema), joka oli suunnattu luksusta hakeville. Leffat nautittiin löhötuoleista vilttiin kääriytyneenä ja herkkuja popsien! Leffojen lisäksi kroppa tuli niksautettua kuntoon Healthland Spa:ssa, jota voi suositella muillekin. Parhaana juttuna oli toki kokkailut. Kävimme opiskelemassa Thai keittiön saloja Oliverin johdolla Siam Cooking Schoolissa. Nyt Curryt ja Pad Thait kokataan herkuiksi tai tehdään thai tavalla, eli syömällä ulkona

Hong Kongin visiitti oli lyhyt, vain 2 kokonaista päivää! Edellisestä vierailusta oli vierähtänyt monta vuotta ja kaupunki olikin sillä välillä muuttunut (tai ainakin omat muistot siitä). Maijalla kerta oli ensimmäinen, joten listalla oli pakolliset: The Peak, Star Ferry, Lan Kwai Fong, Kowloon markkinat ja tietysti hyvä kiinalainen safka! Safka tosiaan on yksi ihanimmista asioista Hong Kongissa, sillä sieltä löytyy toinen toistaankin upeampia ravintoloita! Lyhyellä visiitillä kiertelimme kaupunkia, nautiskelimme sen nopeasta temmosta ja kansainvälisyydestä. Ravintoloita, shoppailua, baareja, ihmisiä ja sitä sykettä. Hong Kongista paljastuu paljonkin lyhyellä raapaisulla ja kierrettävää olisi viikoiksi, joten seuraavalla kerralla varaamme pidemmän ajan vierailuun.

Hong Kongissa työskentely heräsi keskusteluun expatin kanssa. Kaupunki tuntuu ulkomailla työskentelyyn hyvältä vaihtoehdolta. Työpäivät ovat hieman pidempiä, mutta töitä tehdään oikeastaan saman verran kuin meillä. Palkat ovat hieman korkeammat, mutta niin on myös asumisen kustannukset. Hyvää safkaa on saatavilla ja liikenne - varsinkin julkinen - on erittäin toimiva! Lisäksi kaupungin kansainvälisyys kerää mielenkiintoisen joukon ihmisiä sinne työskentelemään ja expat yhteisö onkin kuulemma varsin aktiivinen. Se tosin yllätti, että paikalliset lapset valitsevat koulussa nykyään toiseksi kielekseen mandarinin, eikä englantia kuten ennen, eli kasvamassa on kiinalaisempi sukupolvi.

Tokyo pt. 1

Laskeuduimme alkuillasta Tokyon Naritan lentokentälle. Hämmästys oli aika suuri kun kuvitelmissa ollut vilkas kenttä olikin hiiren hiljainen eikä muita matkajajaa näkynyt juuri missään. Tulomuodollisuuksista selvittiin alta aikayksikön ja pian olimme ensimmäisen haasteen edessä. Miten täältä Tokyoon? Sählasimme itsellemme vääränlaiset liput, joilla kuitenkin pääsi laiturille ja aiheutimme ensimmäisen hädellin. Henkilökunta juoksenteli perässämme ja viittoili ostamaan jotain muuta. Hetken kuluttua olimme kiitämässä keskieuropaan pienkylien läpi - eikun siis Japanihan tämä oli - kohti metropolia. Maisemat olisivat tosiaankin voineet olla suoraan Saksan maaseudulta, mutta olimme nyt nousenvan auringon maassa.

Todellisen travellerin tyyllä aloitimme ensimmäisen kokonaisen päivämme temppeleillä. Sensoji temppelillä piipahdus antoi meille ensimmäisen raapausun kulttuuriin ja uskomuksiin. Pyhää savua tuoksuteltiin ja kummallisia riisiherkuja maisteltiin muiden turistien tapaan. Yllättävää kyllä ympäriltä ei löytynyt valkoisia turreja vaan lyhyitä aasialaisia. Eikö Japanin pitänyt olla Eurooppalaisten ja Jenkkien kärkipään matkakohteita?

Kulttuurimatkailun toisessa ääripäässä on tietenkin Japanin huippuelektroniikka ja tietenkin Manga ja niitä meidän piti heti löytää. Akihabaran kaupunginosaa tarjosi tähän pikaista lääkitystä! Mestoilta löytyy Sony building, jossa hämmästelimme elektroniikkajätin tuoreimpia ja tulevia saavutuksia. Pelifirmat kuten Sega, Taito ja muutama muu, joiden edustoilla pääsi testailemaan uusimpia julkaisemattomia pelejä sekä monikerroksiset pelihallit, joissa kaikissa pään pyörälle pistävä visuaalinen tykitys ja meteli. Alueen huomattavin seikka on kuitenkin ne kaikki söpöt japanitytöt pukeutuneina sisäköiksi ja vastaaviksi houkuttelemassa teehetkille tai pelaamaan. On ihanaa havaita kuinka kokonainen kansakunta voi olla niin innoissaan sarjakuvista kaikissa ikäluokissa ja viedä sen arjen kummallisuuksiin!

Teinikulttuurin metsästys jatkui sunnuntaina Yoyougi puiston suunnalla, jossa aikanaan autotallibändit soittivat puistoissa ja teinit pukeutuivat gooteiksi ja anime hahmoiksi. Tämä kulttuuri on valitettavasti hiipunut sen jäkeen kun poliisi lopetti puistoissa konsertoinnin ja kyseinen sukupolvi vanheni hieman lisää. Muutamia yksittäisiä tapauksia lukuunottamatta liike on joko muuttanut toisaalle tai loppunut kokonaan. Sen sijaan teinien valloittama shoppailualue elää ja voi hyvin! Tyylikkääts nuoret etsivät alueelta edelleen vaatteita ja tulevat tavallaan nähdyksi.

Ruokakulttuurissa onnistuimme tekemään muutamia löytöjä. Näistä ehkä paras oli Shibuya crossingin läheisyydessä toimiva pikaruokala, josta tilasimme automaattista pihvit! Tilaus naputeltiin ja maksettiin automaattissa ja lipuke ojennettiin tarjoilijalle, joka hetken kuluttua toi palan raakaa lihaa tirisevällä pannulla eteemme ja ohjeisti meitä kääntelemään ja maustamaan lihoja mieleemme mukaan! Erinomaista ruokaa - parasta lihaa pitkään aikaan! Ravintoloissa elää vahva viehättävä kulttuuri, jossa ruoka syödään 'baaritiskiltä'. Kokki puuhastelee omalla puolellaan ja asiakkaat istuvat tiskin ympärillä herkuttelemassa ja usein valmistamassa omia ruokiaan. Ravintoloissa varsinkin huomasimme paikallisten halun avustaa. Vaikka ruokalistat ovat japaniksi ja henkilökunta ei puhu englantia niin ruokaa saimme aina emmekä vielä kertaakaan ole pettyneet!

Tokyosta on tulossa kovaa vauhtia meidän uusi ykkös kaupunki!

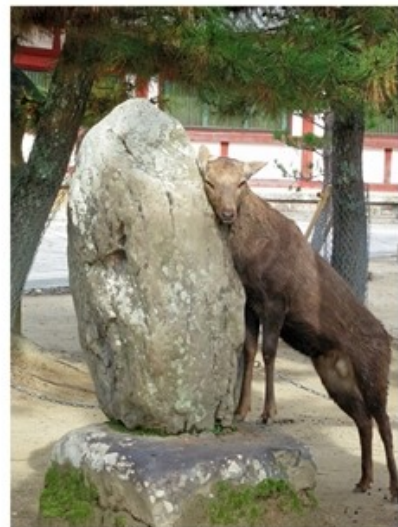
Kioto ja Nara

Tokiosta sujahdimme Shinkansenin luotijunalla hurjalla 300 km/h vauhdilla Kiotoon. Maisemana meillä oli upea ruskanen luonto sekä Japanin vuoristo, mukaanlukien Fuji vuori. Helppoudessaan luotijunalla matkustaminen on voittamaton ratkaisu, vaikkakin Japanissa niillä matkustaminen on kallista puuhaa.

Kioto, Japanin vanha pääkaupunki, on Tokioon verrattuna pikkukaupunki. Ensivaikutelma (joka myös säilyi koko matkan) oli kallis kaupunki, jossa liikkuminen on hankalaa ja aikaa vievää. Näistä huolimatta Kioto on näkemisen arvoinen. Temppeleitä löytyy pienehköltä alueelta useaan eri tyyliin ja aikakauteen toinen toistaan upeampia. Näiden ympäristö on lähes poikkeuksetta erinäisiä puutarhoja, joissa luonto näytti ruskat väritykset.

Toinen Kioton erikoisuus on geishat ja maikot sekä osakseen näitä jäljittelevät nuoret tytöt. Kiotossa on ymmärtääkseni palvelu, jossa tytöt voivat pukeutua kimonoon päiväksi ja kiertää kimono päällä temppeleitä. Palvelu vaikutti varsin suositulta, sillä näitä tyttöjä näki todella paljon. Ajatuksena ilmeisesti on jäljitellä sitä aitoa ja oikeaa geishaa, jollainen onnistuttiin näkemään pikaisesti.

Kiotoon matkalla kannattaa myös käyttää päivä Naraa piipahdukseen. Nara on Kiotoakin vanhempi pääkaupunki, joka on noin tunnin matkan päässä Kiotosta. Nara on kooltaan noin 300 000 asukkaan kaupunki, mutta siitä jäi pienen pikkukylän fiilis. Naran erikoisuus on sadat ellei jopa tuhannet peurat, jotka alueella käyskentelevät. Oli varsin hauskaa katsella kun turistit syöttivät peuroille keksejä ja täten hankkivat uusia 'ystäviä', jotka seurasivat heitä pitkin puistoa. Me puolestaan jätimme tuon väliin ja keskityimme antamaan haastatteluja ala-asteelaisille, joita kiinnosti tietää miksi olimme tulleet Naraan.

Tokio pt.2

Tokio on mieletön kaupunki, oon ihan myyty! Pukumies, joka lukee metrossa Hello Kitty -kuorilla koristetusta kännykästään pörssikursseja. Kahvila, jossa latten lisäksi voi tilata kissan tai koiran pajattavaksi pariaksi tunniksi. Vaatekaupan myyjä, joka näyttää ja kuulostaa anime-hahmolta. Neonvaloja silmäkantamattomiin. Sitä kaikkea ja paljon muuta on Tokio.

Tokiossa en jäänyt nälkäiseksi, vaikka en syökään kalaa. Yksi hausimmista ravintoloista, jossa käytiin, oli ehdottomasti se paikka, jossa Uma Thurman antaa Lucy Liulle turpaan Kill Billissä. Tällä kertaa vastassa onneksi ei ollut "the Crazy 88".

Tokiossa eri metrolinjoja hoitaa eri toimijat ja linjoja varten on omanlaisensa liput. Kun metrolinjakartta näyttää hämähäkinseitiltä, jossa asemien kohdalla on outoja merkkejä, oikeanlaisen lipun löytäminen tuntui aluksi tähtitieteeltä. Onneksi japanilaiset on auttavaista kansaa ja tulivat hätiin, jos meillä näytti olevan erityisen pahasti pallo hukassa. Liikenne yleensä oli todella toimivaa ja ruuhkia teillä vähemmän kuin stadissa. Muutama "sillit purkissa -metro" tuli koettua, mutta usein metrossa pääsi istumaan ja mielikuva siitä, että asemahenkilökunta työntää lisää matkustajia täpötäyteen vaunuun, oli kaukana todellisuudesta. Siltä osin ennakkoaluot tosin pitivät valitettavasti paikkansa, että Japanin hintataso on yhtä pilvissä kuin sen pilvenpiirtäjätkin.

Japanilaisilla on uskomattomat unenlahjat. Sen lisäksi, että jengi veteli pokalla sikeitä metrossa, nähtiin useamman nukkuvan päikkäreitä hyvällä omallatunnolla myös Kabuki-teatterissa, jossa käytiin katsomassa perinteistä japanilaista teatteria. Teatteriesitykseen saatiin enkunkielinen selostus, mikä oli tarpeen, jotta tarina samuraista ja geishoista avautui kunnolla.

Käytiin testaamassa perinteistä japanilaista kylpylämeininkiä onsenissa eli kylpylässä, joka ottaa vetensä kuumista lähteistä. Koti-ikäväkin helpotti, kun pääsi saunomaan.

Käytiin myös Ghibli-museossa, joka oli kyllä juuri sellainen piparkakkutalo, kuin Henkien kätkemän ja Totoroon tekijän museon kuuluukin olla.

Japani järjesti meille myös järjestyvät läksiäiset ja päästiin Naritan lentokentällä kokemaan elämämme ensimmäinen maanjäristys. Penkki tärisi, tavarat heilui ja maa liikkui jalkojen alla siihen malliin, että ensihämmennyksen jälkeen tajuttiin nopeasti, mikä oli homman nimi. Kaikki oli kuitenkin ohi todella nopeasti ja kenttä takaisin täydessä touhussa 10 minuutissa järjestyksen jälkeen. Jengin suhtautuminen järjestykseen vaikutti suunnilleen samalta kuin suomalaisten suhtautuminen röntäsateeseen vappuna; olan kohautus ja bileet jatkuu.

Filippiinit

Suurkaupunkien tallailun jälkeen oli täydellistä päästä rentoutumaan Filippiineille, jossa kiire on helppo unohtaa. Saavuttiin pienelle Boracayn saarelle lauantai-iltana, jolloin meno rannan ravintoloissa oli kovimmillaan. Rannalta löytyi kaikkea Whitney Houstonin tahdissa tapahtuvasta tulipoin pyörittämisestä rentoon reggae-meininkiin ja luksushäihin ilotulituksineen. Kääk! Kyllä huomasi, että Boracay on ollut Filippiinien ykkösturrekohde jo pitkään.. Seuraava aamu valkeni kuitenkin kauniina ja huomasimme päätyneemme täydelliselle paratiisirannalle. Päivät kuluivatkin kristallinkirkkaassa vedessä pulikoiden, vitivalkoisella hiekalla köllötellen ja auringonpaisteesta pina colada kädessä nauttien.

Toivottiin kuitenkin löytävämme seikkailuja ja koskemattomampaa luontoa, joten Boracayn jälkeen suuntasimme Palawanin saarelle. Matkustaminen Filippiineillä vie aikaa, sillä halutessaan liikkua saarten välillä, on yleensä lennettävä ensin Manilaan ja vaihdettava konetta siellä. Manilan lentokentällä on kolme terminaalia, joiden välillä liikkumiseen saa varata loputtoman määrän aikaa ja hermoja. Toivon syvästi, ettei enää koskaan tarvitse astua siihen lentokenttähelvettiin :D. Palawanilla kävimme tutustumassa maailman pisimpään maanalaiseen jokeen, jota pitkin pimeydessä lipuminen oli kyllä hieno kokemus. Joki oli kuitenkin aikaminen turistiloukku ja retki kesti tuskaisen pitkään kaikkine odotteluineen.

Palawanin helmi oli ehdottomasti El Nido. Alue on ollut inspiraation lähteenä The Beach -elokuvalle (joka tosin kuvattiin Thaimaassa) ja on täynnä toinen toistaan kauniimpia paratiisisaaria, laguuneja, kirkkaita vesiä, koralliriuttoja ja värikkäitä kaloja. Aamuisin hyppäsimme veneeseen, joka vei meidät katsomaan "salaisia" laguuneja ja rantoja, joille päästäkseen piti uida kallionkolon läpi ja yhtäkkiä edessä aukeni täydellinen paratiisi. El Nidosta on helppo löytää ikinoma ranta, jolla ainoat vastaantulijat ovat hiekalla viilettäviä rapuja. Jonain iltana eksyimme syömään ravintolaan, jossa muut asiakkaat olivat paikallisia ja jossa ei ollut sähköä, joten herkuttelimme taivasalla kynttilän valossa. Ja mikä tähtitaivas se olikaan, nähtiin jopa kaksi tähdenlentoa!

Käytiin myös testaamassa sukeltamista upeiden snorklailuiden innoittamina. Testisukellus tapahtui kuitenkin rannasta, joten vesi ei ollut yhtä kirkasta kuin kauempana ja kokeilu oli siinä mielessä pettymys. Oli kuitenkin mielenkiintoinen ja friikki kokemus olla niin pitkään pinnan alla ihmettelemässä sitä maailmaa, joten ehkä vielä jonain päivänä kokeillaan uudestaan.

Kiitos Filippiinit ja kaikki tapaamamme maniot ihmiset! Seuraavaksi matka jatkuu Kengurumaahan, jossa seikkaillaankin sitten Sepon kanssa.

Melbourne ja Sydney

Kaakkois-Aasian jälkeen länsimaalainen maa tuntuu aina kalliilta. Sen fiiliksen sai Australiastakin välittömästi kun pääsimme perille Melbourneen. Hetki elämän reaalisuutta tarkastellen totuus paljastuu - Australia on pirun kallis, sillä AUD kurssi on kova. Euro on vain 1.3 Australian Dollaria, eli kaukana niistä 2 dollarin ajoista muutama vuosi sitten. Melbourne'ssa emme onneksi vielä päässeet tutustumaan Australialaiseen vieraanvaraisuuteen, eli hintojen tuplaamiseen tai triplaamiseen, mutta Sydney muistutti miten turelta viedään rahat pois.

Melbourne itsessään vastaanotti meidän miellyttävällä 39C helteellä. Boheemissa Fitzroyn kaupunginosassa meille tarjosi (airbnb:n kautta) majapaikan Jess ja Sean - australialainen pari, jolla sattui olemaan ylimääräinen huone vuokralle. Airbnb on palvelu, jonka avulla voi vuokrata paikallisten asuntoja tai huoneita ja päästä näkemään myös heidän arkeaan. Oikeassa kämpässä asuminen oli meille juhlaa 2kk hotellikuoleman jälkeen. Oli mahtavaa kokata pitkää aikaa! Grilli kuumaksi ja kengurut paistumaan!! NAM! Ihanaa lihaa :) Samalla kaavalla jatkettiin joulunakin, eli jouluateria vietettiin kavereiden kesken (Essi ja Seppo) grillaten kengurua ja jutellen mukavia.

Melbourne on boheemi kaupunki. Profiililtaan matala ja brittikaupungin näköinen. Talojen seinät ovat monilta osin upeiden graffittien peitossa ja kadut täytetty kahviloilla, pubeilla ja pikkukaupoilla erityisesti Fitzroyn alueella, jonka tunnelmasta pidimme erityisen paljon. Paikalliset eivät ilmeisesti viihdy töissä, sillä kaupat ovat auki vain 10-18 ja joulun välipäivinä moni kauppa ja ravintola piti ovensa kiinni.

Melbourne ja Sydney saavat kuitenkin pitkän miinuksen julkisen liikenteen sekavuudesta. Sydneyssä metrot, bussit, ratikat ja lautat käyttävät kaikki erillisiä lippujärjestelmiä eikä vaihtolippuja ole edes saman kulkumuodon kesken. Melbournessa on juuri siirrytty Myki matkakorttiin, joka ei todellakaan ole turistiystävällinen. Kortti on kallis ja sieltä käytetään rahaa matkoihin ilman mitään järkevää säännöstöä. Kortilta saa rahat takaisin, jos sattuu omistamaan australialaisen pankkitilin. Lippujärjestelmä onkin saanut huomattavan määrän julkista kritiikkiä osakseen.

Sydney on uudenvuoden painajainen. Kaupunki on täynnä turisteja, joilta jokainen turismin keskittynyt firma pyrkii parhaansa mukaan viemään viimeisetkin pennokset. Ilotulituksia pääsee katsomaan hyvälle paikalle, jos on valmis maksamaan satoja dollareita! Hieman kauempana olevista puistoista saa hyvän näkymän Sydney Harbour Bridgelle ja ilotulituspaikkoihin, mutta näissä partioi poliisit huolehtien ettei uudenvuoden skumppaa nautita! Maassahan on alkoholin nauttiminen puistoissa ja rannoilla kiellettyä ja tätä tosiaan valvotaan tarkkaan, mutta siitäkin huolimatta olimme riittävän ovelia ja saimme kilisteltä laseja vuoden 2013 kunniaksi!

Sydney ja Melbourne tarjosivat meille otteen Australiasta. Se kuva on miellyttävä, muttei kuitenkaan houkuttele palaamaan tänne ainakaan lähivuosina. Näiden kokemusten jälkeen on hyvä lähteä tutustumaan pohjoisempiin kohteisiin. Auto alle ja vääränpuoleiseen liikenteeseen kohti Brisbanea, Noosaa ja Byron Bayta!

Aussilan itärannikko

Vuodenvaihteen jälkeen tehtiin viikon pituinen road trip ympäri Australian itärannikkoa. Jännittäväksi road tripin teki Austaliassa harrastettava vääränpuoleinen liikenne. Kuskit Kaapro ja Seppo kokivat hämmäntäviä hetkiä auton ratissa, kun liikenneympyrää ajettiin väärinpäin ja koska vilkku oli ratin väärällä puolella, tuli useammassa risteyksessä laitettua tuulilasinyyhkiä päälle vilkun sijaan. No, hengissä ollaan edelleen!

Käytiin Fraser Islandilla, joka on maailman suurin hiekkasaari. Se on muodostunut merivirtojen jokisuistoista mukanaan tuomasta hiekasta ja saarella on oppaamme mukaan enemmän hiekkaa kuin Saharassa! Uitiin saarella järvessä, jonka vesi on niin puhdasta, ettei siinä ole edes mineraaleja ja vesi ei maistunut miltään (oli tietty pakko maistaa). Kuulemma puhtaampaa vettä löytyy ainoastaan Himalajalta. Saaren valtatie on 75 mile beach (120 km), jota ajeltiin tällaisella 4WD:llä.

Fraser islandilla nähtiin dingoja.

Hobitit

Jos matkaat Uuteen-Seelantiin etsimään Hobitteja tulet pettymään. Kiersimme molemmat saaret läpi, emmekä tavanneet yhtään hobittia! Luulen että kyseessä on Hollywoodin huijaus, vaikkakin näimme monet tutut Taru Sormustenherrasta maisemat matkallamme. Sen sijaan tapasimme useita Kiwejä, eli paikallisia asukkaita matkatessamme Kiwi Experience kydyillä pitkin poikin maata.

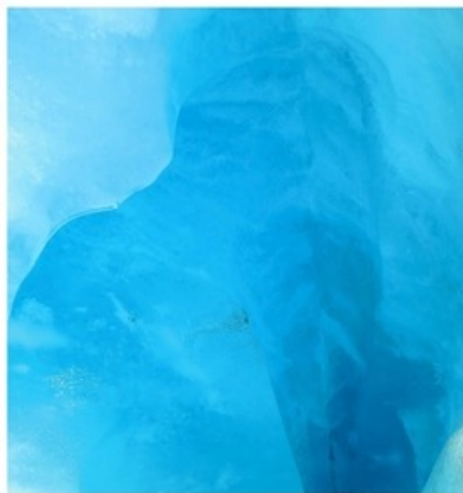
Uusi-Seelanti on säiden puolesta ehkä hieman onnettomampi kuin Suomi. Kesän kuumat kuukaudet saivat elohopean nousemaan vain 20C hujakoille ja sadetta piisasi. Ottaen huomioon, että saaret ovat suurinpiirtein Euroopan eteläosien korkeudella (tosin toisella puoliskolla), odotimme hieman lämpimämpää säätä. Lisäksi maan rakennustekniikka on Brittiläistä perua, joten talot ovat kylmiä ja kosteita kesät talvet! Internet aika sentään on saavuttanut saaret, mutta siitä harvemmin on iloa nopeuksien jäädessä johonkin 3G ja ISDN linkkien välimaastoon, joka paikallisten mukaan on nopea yhteys!

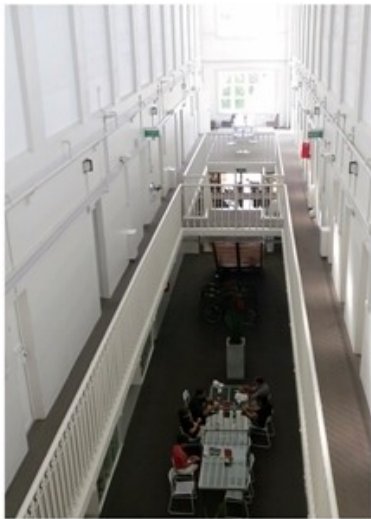
Se mikä maassa on upeaa, on luonto! Sormustenherran maisemia pääsee ihailemaan sekä pohjois-, että eteläsaarella. Vehreitä vuoria, lumisia alppeja, turkoosinvärisiä järviä ja merta. Luonto tuo mukanaan myös erinäisten asioiden viljelyn, joista mielenkiintomme kiinnittyi viiniin. Malboroun alueelle emme valitettavasti pysähtyneet Kiwi Explorerin matkassa, mutta Otagon alueeseen pääsimme tutustumaan. Erikoisen piirre Otagon viinitarhoissa on se, että joka tarha viljelee ainakin viittä eri rypälettä, toisin kuin Euroopan tai Ameriikan tarhat, joissa keskitytään yhteen. Näin ollen tasting kierroksella joka tarhalla tulikin maisteltua aika monta lasillista erilaisia viinejä valkoisesta punaiseen, kuivasta valkkarista aina jälkiruokaviineihin. Harmillisesti täällä paikalliset viinit ovat kalliimpia kuin alkoon tuotuna (jep! Alkossa NZ pullo on halvempi kuin täällä), joten laajempi tutkimus jäi vain viinikierroksen 5 tarhan läpileikkaukseen, jonka perusteella voimme todeta laadun olevan varsin hyvää.

Lievää koti-ikävääkin pääsimme helpottamaan lumen ja jään keskelle Fox Glacierille. Uudessa-Seelannissa on noin 3000 jäätikköä sademetsän keskellä! Eli kipusimme tosiaan sademetsän halki kohti kylmää jäätikköä lisäten vaatekerroksia ja lopulta kiinnittämällä jääpiikit kenkiin jäätiköllä tarpomista varten! Täällä jäätikkö on edelleen varsin nopealiikkeinen. Vuoret kasvavat noin samaa vauhtia kuin kynnet ja puskevat jäätikköä eri suuntiin. Lisäksi jäätikön sulaminen kovertaa edellisen minijääkauden aikana (noin 15-20 vuotta sitten) muodostunutta jäätä, joten vuoden sisään tapahtuvat muutoksetkin ovat tosiaan silmin havaittavissa. Vuorien myötä Uudessa-Seelannissa on tietty myös vulkaanista toimintaa. Toimivia tulivuoria on kourallinen ja eräs miellyttävä piirre näissä on luonnolliset kuumavesialtaat! Jokien viileä vesi sekä tulivuoren lämmittämä vesi kun kohtaa tuloksena on lämpöallas, jossa on ihana kölkiä. Luonnon ystävälle maa siis tarjoaa kaikkea mukavaa.

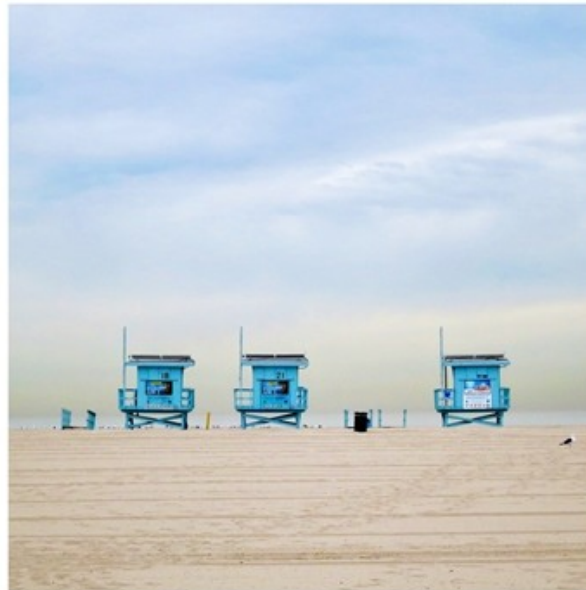

Los Angeles ja Solvang

Edessämme oli reissun pisin matkapäivä, sillä tarkoituksenamme oli lentää Uudesta-Seelannista Melbournen kautta Los Angelesiin. Kaapro olikin jo monta päivää odottanut intopiukeena, että lentäisimme maailman suurimmalla matkustajakoneella Airbus A380:llä. Mutta kuinkas sitten kävikään! Yksi kanssamatkustajistamme sai Aucklandin ja Melbournen välisellä lennolla jonkinsortin sairaskohtauksen ja jouduimme palaamaan takaisin Aucklandiin sillä seurauksella, että missassimme jatkolentomme. Quantasilla ei ollut tarjota lentoja Losiin enää samana päivänä, joten meidät reititettiin Unitedin kyydissä ensin Sydneyyn ja sieltä lopulta Losiin. Molemmat Unitedin koneet olivat juuri ja juuri kasassa pysyviä kehäraakkeja, joiden teknisiä vikoja korjattiin pitkään ja hartaasti. Vähän kyllä kiristi, etenkin kun Lost-sarjassa Unitedin kone katosi nimenomaisella lentomatalla! No, loppu hyvin kaikki hyvin, pääsimme kuitenkin Amerikkaan noin 32 tunnin matkustamisen jälkeen. Oli kirjaimellisesti elämämme pisin päivä myös aikahypyn vuoksi!

Losissa nähtiin tähtiä Walk of Famella, jolta löytyi kaikki konkarit Lassiasta lähtien. Tähtiä riitti kilometritolkulla! Venice ja Santa Monica beachillä kävimme metsästävässä Baywatch-meininkiä, mutta Pamelan sijasta löydettiin Veniceltä aikamoinen freakshow: muskelimiehiä ja katutaiteilijoita vähän joka lähtöön. Beverly Hillsissä piti tietysti ajaa pitkin Rodeo Drivea ja ihmetellä millaisissa linnoissa ihmiset mestoilla asuu. Shoppailla olisi voinut vaikka millä mitalla Melrose Avenuella, mutta koska kaikkea pitäisi kantaa mukanaan vielä pari kuukautta, jätin löydöt pitkin hampain rekeille kiljumaan nimeäni. Käytiin myös Warner Bros -studioilla hauska kieroilla tutustumassa monien sarjojen ja leffojen kuvauspaikkoihin. Bongattiin monta tuttua asua ja lavastetta mm. Austin Powersista, Batmanista ja Matrixista. Päästiin myös istumaan Frendeistä tutun Central Perk -kahvilan sohvalle ja nähtiin millaista on kuvata Big Bang Theory -sarjaa. Leffa-päivä oli hyvä lopettaa katsomalla Tarantinon Django Hollywoodissa. Losista jatkettiin matkaa hassuun tanskalaistyyppiseen kylään Solvangiin maistelemaan viinejä (kyllä, viinitilakierrokset on tän reissun punainen lanka). Solvangissa seuraamme liittyi ystäväme Juuso, jonka kanssa otimmekin kaiken irti sikäläisistä viineistä ja tanskalaisen keittiön herkuista.

Kalifornia

Yli 3000km ajoa ympäri Kaliforniia ja Nevadaa etsien sitä hienoutta, mitä USA tarjoaa meille avaa silmiä monella tapaa. Ehkäpä maailman autoilevimpana kansana pidetyt jenkit ajelevat yksikseen valtavilla autoillaan teillä, joita voisi parhaiten kuvailla mökkiteiksi. Tiet ovat niin järkyttävän huonossa kunnossa, ettei niillä uskalla ajaa kovaa eikä autolla, jonka jousitus tai renkaat ovat hieman kuluneet. Jenkkien valtateitä sponsoroivat autoteollisuus ja niillä kun on mennyt huonosti viimeiset 10 vuotta tiet ovat vain rapistuneet lähes kelvottomaan kuntoon.

Amerikkalainen köyhyyskin näkyi tällä reissulla huomattavasti selkeämmin. San Franciscon kaduilla lojui kodittomia enemmän kuin kaakkois-aasiassa ja näitä kodittomia kohdeltiin erittäin huonosti. Ohikulkevat haukkuvat ja sylkevät päälle. Vegasissa näimme jopa huonoa pelionnea kokeneen varastavan rammalta kerjäläiseltä! Jokainen oman napansa puolesta! Toki menestyvä tienaa Kaliforniassa enemmän, noin 30% oman tehtäväni kohdalta keskiarvoja tarkastellen. Toki esimekikiksi Friscossa ainoa tapa elää olisi vuokrata asunto, kuten 70% paikallisista tekee. Yksioöt siellä maksavat noin 2500\$/kk! Friscossa vain alle 20% asukkaista omistaa asunnon ja ne loput reilu 5% elävät tosiaan kaduilla (varovainen arvio).

Turistina toki pääsimme toki nauttimaan viihteestä! Friscon ensimmäisenä iltana voitimme liput teatteriin katsomaan Wicked, Vegasissa katsastimme Cirque de Soleilin "O":n ja Anaheimissa annoimme sisäisen lapsemme elää ja vietimme päivän Disneylandissa!. Viihteelle tasapainoa, jopa talvella tarjoaa Kalifornian luonto. Pacific Highway 1 johdatti meidät upeita maisemia pitkin kummastelemaan Merinorsuja ottamassa aurinkoa ja Mojave aavikon eteläpuolella kummastelimme Joshua Tree puiston aavikoita, josta ei ole pitkä matka Kalifornian viinialueille.

Rio de Janeiro

Rion karnevaalit. Jos meininkiä pitäisi kuvailla yhdellä sanalla, se olisi hullu. Jengi juhlii torstain ja tiistain välistä yötä ja meno on sen mukaista. Oltiin odotettu eri puolilla kaupunkia järjestettäviltä street partyilta sitä, että joka kadunkulmassa soittaisi bändi ja ihmiset tanssisivat iloisina sambaa upeissa asuissa, mutta meininki oli lähinnä öliöliöööö vappunaamari päässä. Karnevaalit oli tosiaan kuin vappu x 100, mutta toisaalta jos meillä Härmässä olisi 40 asteen helteet vappuna... Onneksi oltiin kuitenkin varattu liput Sambadromelle, jossa maan parhaat sambakoulut esittävät taitojaan tuntikaupalla kestävässä paraatissa. Yhdessä sambakoulussa on tuhansia näyttäviin asuihin sonnustautuneita keinovalanteisia tanssijoita, ja kunkin koulun yli tunnin kestävä näytös muodostaa kokonaisuuden kertomalla jonkin tarinan. Yhden koulun esityksen ajan soi jokin tietty sambabiisi, jota yleisö sitten lauloi ja tanssi hurmiossa sydämensä pohjasta. Vau!

Päätettiin käydä tutustumassa faveloiden elämään, sillä lähes joka viides Rion asukkaista joutuu asumaan laittomissa asukkaiden itse kyhäämissä faveloissa, koska edullisia vuokra-asuntoja ei ole tarjolla.

Riossa on noin 1 000 favelaa, joista poliisi on kuulemma onnistunut miehittämään vain noin 30. Kun poliisi vuonna 2010 miehitti favelan, jossa kävimme, operaatioon meni yli viikko ja koko sen ajan suuri osa Rioa oli sekaisin. Alue vaikutti köyhältä, mutta olisi voinut kyllä olla mikä tahansa Kaakkois-Aasian pikkukaupunki kapeine teineen ja pienine hökkeleineen. Oppaamme mukaan tulevilla MM-kisoilla ja olympialaisilla on ollut hyvä vaikutus, koska ennen kisoja kellään ei ollut kiinnostusta parantaa faveloiden oloja, mutta koska kaupunkia pitää siistiä kisoja varten, on poliisi alkanut vähitellen ottaa faveloita haltuunsa. Tämä taas on parantanut näiden faveloiden asukkaiden oloja ja turvallisuutta. Toisaalta jotkin keskeisillä paikoilla sijaitsevat favelat aiotaan putsata kokonaan kisojen tieltä, ja ihmiset joutuvat muuttamaan kauemmas laitakaupungille.

Rion kaupunginosista lempareiksemme muodostuivat boheemit Santa Teresa ja Lapa. Käytiin ihmettelemässä niiden välissä olevaa Selaron stairwaysiä, joka on chileläisen taiteilijan Jorge Selaronin elämäntyö. Hän koristeli kotinsa lähellä olevat portaat ensin jätelavoilta löytämillään laatanpalasilla, mutta tultuaan kuuluisaksi, ihmiset lähettivät hänelle niitä ympäri maailmaa. Taiteilijalla oli tapana poseerata tureisteille portaidensa luona, mutta me emme häntä päässeet tapaamaan (oli kuollut muutamaa viikkoa aiemmin). Käytiin tarkistamassa myös Copacabana ja Ipanema beachien meininki. Hietsu hellepäivinä on kuin autiomaan verrattuna tämän kansan rantaryysikseen, jengi istui todella kuin sardiinit purkissa. Myös tšekäläinen uima-asumuoti poikkeaa kotimaisesta ja meidän asut oli lähinnä mummo/pappa-osastoa.

Brasilia

Brasiliassa ei näe ulkomaalaisia turisteja juuri missään. Maassa vieraili 2011 vain 5,4 miljoonaa ulkomaalaista turistia, joka on noin 2 miljoonaa vähemmän kuin Suomessa! Ottaen huomioon, että maan väkiluku hipoo 200 miljoonaa, turistit suorastaan katoaa väenpaljouteen. Turismin pyörii maan sisäisenä ja tämän takia edes hotelli- ja ravintola-alalla ei olla vaivauduttu opettelemaan kieliä - peruskoulu ei siihen anna mahdollisuuksia vaan kielitaito pitää hakea yksityiskouluista, joihin vain motivoituneilla ja rikkailla on varaa. Google Translate muodostuikin työkaluksemme keskusteluissa asumustemme henkilökunnan kanssa! Onneksi tapasimme matkalla kouluttautuneita, joiden kanssa pääsimme keskustelemaan muustakin kuin ravintoloiden sijainneista.

Kiloravintolat ovat paikallinen tapa syödä. Buffetista löytyy herkkuja moneen lähtöön ja grillin takana kokki paistelee pihvejä juuri sinun makuun. Buffetissa kaikki on hinnoiteltu kilohinnalla, joten söitpä sitten riisiä tai lihaa maksat siitä samaa hintaa! Kovaan nälkään löytyy all-you-can-eat ravintoloita, jotka toimivat samalla periaatteella kuin buffetit. Iloisin yllätys oli jäätelökioskit, jotka suomalaisen makuun toimivat itsepalveluna ja kilohinnalla tarjoten ihania herkkuja. Ilha Grandella törmäsimme myös jäätelö nimiseen jäätelökioskiin. Myyjä ei valitettavasti tiennyt miksi kioski on suomiteemainen.

Lentäminen ei ole läheskään niin yleistä tai edullista mihin olemme tottuneet. Suurin osa liikkumisesta tapahtuukin busseilla. Tiet ovat hyvässä kunnossa (paremmassa kuin Kaliforniassa, mutta jää Euroopalle) ja matkat tahtuvat mukavasti hyvillä busseilla. Kaahareita täällä tuntuu olevan, mutta siihen vissiin täällä tähdätäänkin. Sao Paolossa esimerkiksi suositellaan, ettei valoihin pysähdytä pimeällä ollenkaan ja muutenkin punaisiin on hyvä vain hiljentää vauhtia. Jos rahasta ei ole pulaa helikopteri on ainoa tapa liikkua. Sao Paolossa on heliportteja on noin 3 kertaa enemmän kuin Manhattanilla. Köyhemmille rikkaille on tarjolla kimpakopterit ja alkuun pääsee 50 000€ sijoituksella.

Etelästä pidimme enemmän. Ihmiset ovat avoimempia ja kouluttautuneempia - paremmin voivia kuin Riossa. Lisäksi kohteemme oli muuta kuin kaoottisia kaupunkeja. Ilha Grande ja Florianopolis tarjosivat trekkailua, joka palkittiin aina upealla lähes koskemattomalla rannalla. Paraty puolestaan tarjosi kolonialistista pikkukaupunkifiilistä ja fillarointia vesiputouksille. Tiedä sitten onko kunto rapistunut vai onko urheilu yli +30C helteessä raskasta, mutta aika poikki retkiemme jälkeen oltiin.

Uruguay

Uruguay ja varsinkin Punta del Este on koko Etelä-Amerikan näyttäytymiskohde. Saavuimme kaupunkiin viikko super-high-seasonin jälkeen ja kadut olivat jo autioituneet. Punta on täynnä upeita loma-asuntoja, joilta voi tepastella ihan kivoille rannoille. Kauden ulkopuolella kaupunki on kuitenkin hiirenhiljainen eikä siis tarjoa travellerille juuri mitään!

Uruguay on muutenkin hieman kumma maa. Se on eurooppalaisin kohde euroopan ulkopuolella, mihin olemme törmänneet. Ihmiset voivat hyvin, ovat koulutettuja ja tosiaan ovat eurooppalaista perimää! Äärimmäistä köyhyyttä ei ole ja jengi viettää aikaa IT palvelujen (jep eipä olisi kuvitellut), turismin ja maanviljelyn parissa. Hintatasoltaan maa on kalliimpi kuin etelä-eurooppa!

Punta del Estellä ja Montevideossa metsästelimme näitä kuuluisia Etelä-Amerikan bileitä. Niitä ei meinaa löytyä millään keinolla. Puntan kemut olivat kutistuneet noin korttelin mittaiseen baarikatuun ja Montevideo (asukasluku 1,3M) tarjosi kourallisen baareja ja yhden kadunpätkän, jolla oli jotain tapahtumaa. Paikallisetkin harmittelivat, ettei maassa ole mahdollisuuksia juhlia.

Mukavimmat jutut mitä maa tarjoaa:

- Helppo liikkuminen kaupunkien välillä busseilla, joissa oli Internet tarjolla.
- Colonia del Sacramento (UNESCO kohde) pikkuisine kujineen, sveitsiläisine juustoineen ja erikoisine viineineen.
- Puhtaus, turvallisuus ja helppous, joka luultavasti houkuttelee muita matkajia piipahtamaan Uruguaisa.

Miinusta tulee siitä, että maa on tylsä

Don't cry for me Argentina (part 1)

Aloitimme Argentiinan koluamisen Buenos Airesista, josta päällimmäisenä mieleen jäi monipuolinen ja elämää sykkivä kaupunkikulttuuri. Minne tahansa menikin, tunsin olevansa tapahtumien keskipisteessä. Mielenosoituksia, katutaidetta, musiikkia, baareja, ihmisvilinää. Buenos Aires tarjoaa jokaiselle jotakin. Kaupunkiin olisi helposti voinut jäädä pidemmäksi aikaa pelkästään lautasenkokoisten ja herkullisten pihvien vuoksi. Jalkapallo on isossa osassa kaupunkilaisten elämässä ja monet ovat vannoutuneita Boca Juniorsin kannattajia. Palaamme vielä ennen kotimatkaa Buenos Airesiin ja toivotaan, että päästäisiin silloin johonkin hyvään peliin.

Keskiluokkaiset ja varakkaat Argentiinalaiset maksavat joka kuukausi hintavan sairausvakuutusmaksun, joka on noin 100 € kuukaudessa. Kalliiseen pakettiin kuuluu sitten kaikki mahdolliset palvelut. Täällä on normaalia, että viikoittain käydään juttelemassa psykologin kanssa ja joka toinen vuosi kaupan päälle saa kauneusleikkauksen! Varakkailla asuinalueilla nähtiinkin paljon ylättyneen näköisiä mummoja :D. Argentiinassa inflaatio on huikea, virallisesti 10 %, mutta todellisuudessa 25 %. Tule mestoille matkalaukku täynnä euroja tai dollareita ja vaihda ne hämyisessä rahanvaihtopisteessä pesoihin, niin saat rutkasti enemmän vastinetta rahoillesi kuin maksamalla luottokortilla. Oletteko kuulleet Big Mac -indeksistä? Yli 120 maassa myytävän tuotteen hinta tuottaa yksinkertaisen valuutan yli- tai aliarvostuksesta kertovan mittarin. No, Argentiinassahan Big Macin saa ainoastaan pyytämällä tiskin alta ja Mäkkäri mainostaa laajasti muita aterioita, joiden hinnat on huomattavasti kalliimmat, kuin Big Macin, jos sen tajuat tiskin alta pyytää.

Yksi reissumme kohokohdista oli hieman aiotua pidemmäksi venähtänyt vierailu Argentiinan viinipääkaupungissa Mendozassa. Heti ekana päivänä otettiin pyörät alle ja poljettiin upeissa maisemissa viinitilalta toiselle maistelemaan toinen toistaan herkullisempia Malbeceja ja Torrenteseja. Yhtenä päivänä päästiin jopa viinintekijän hommiin ja tehtiin omat viinisekoituksemme. Voin muuten kertoa, että tuli sen verran hyvää, että jos siellä Suomessa ei kohta ala ne lumet sulaa, niin pannaan koti myyntiin ja ostetaan täältä pari hehtaaria maata ja ruvetaan viininviljelijöiksi. Älkää ihmetelkö jos parin vuoden päästä Alkon hyllyt notkuu Kantonimistä herkullista Malbecia ;).

Mendoza tarjoaa halukkaille myös paljon muuta ajanvietettä kuin viinit. Alueelta löytyy kuumia lähteitä ja niinpä me käytiin lillumassa ihanassa luonnonkylpylässä ja parantelemassa reissussa rähjäntynyttä olemustamme. Yhden päivän vietimme taas vaeltelemalla pitkin Andejen rinteitä. Kyllä sai siinä touhussa henkeään haukkoa: sekä uskomattomien maisemien että kolmessa kilsassa kipumisen rankkuuden vuoksi. Onneksi eväänä oli sekä matea että paikallista luomuviiniä, niin selvittiin kipumisesta hengissä. Retkellä kohdattiin paljon villinä kirmailevia hevosia, joten Ekolan Hannalle vaan terveisiä: Vielä niitä villihevosia on.

Chile

Chilen vastaanotto oli kylmä ja ankea. Saavuimme maahan Mendozasta ylittämällä Andit bussilla. Raja-asemalla meidät ohjattiin passintarkastukseen, jonka jälkeen oli kummallinen tullitarkastus. Kaikki ulos bussista pieneen tullirakennukseen, koirat irti haistelemaan matkatavaroita ja jokainen vuorollaan tiukkaan syyniin. Itse jäin kiinni: koirat haistoivat pähkinäpussin jämet laukustani. Tulliviranomaiset tekivät tarkastukset ja jouduin heittämään roskat roskiin. Maahan kun ei saa tuoda mitään: ei hedelmiä, ei pähkinöitä, ei eläin- tai kasvikunnan tuotteita!

Kun pääsimme vihdoinkin Santiagoon, oli aika ihmetellä seuraavaa ongelmaa: Mitähän kello oikeasti on? Kellot Santiagossa tuntuivat käyvän eri aikaa ja mukanaamme oleva tekniikka oli montaa mieltä mitä kello oikeasti on. Syy tähän selvisikin: Chile on 3 vuoden ajan elänyt pidennettyä kesäaikaa, eli kellojen siirtoaikataulu on kuukautta myöhemmin, mitä joskus aikanaan on sovittu. Tämän takia eri mitä tekniset laitteet näyttävät mitä sattuu kuukauden ajan vuodesta ja sekös vasta aiheuttaakin jänniä ongelmia (myös tietoturvasa).

Santiago kaupunkina on varsin eurooppalainen tunnelmaltaan. Se on helppo liikkua, tarjoaa paljon ravintoloita ja kahviloita, tiedettä ja taidetta sekä yöelämää. Kaupunki on kerännyt osakseen suuren osan Chileläisistä ja se näkyykin. Kaupungin erikoisuus kahvilakulttuuriin on ehdottomasti Coffee with legs (google it)! Konsepti joka voitaisiin ottaa laajemminkin käyttöön pitkin maailmaa :)

Chile on yksi maailman isoista viinintuottajamaista. Tämä oli meille riittävä syy suunnata viinitiloille. Maipu Valley on se suurin ja perinteisin alue, joten sinne emme menneet: otimme suunnaksi Casablanca Valleyn. Mendoza mielessä vertailimme usealla viinitilalla heidän huipputuotteita ja suruksemme on todettava, ettei yksikään tuote pärjännyt Argentiinassa maistamille herkuille. Viinitiloilla ja Santiagon Tasting ravintoloissa testatut viinit eivät vain säväyttäneet. Vaivaako Chilen viinintuotantoa tylsä tasaisuus? Edes alkon viinilistalta ei nouse silmiin mitään huippuluokan viiniä (Alko on muuten ihan oikeasti mielettömän hyvä viiniharrastajalle)

Argentiina - Loppumatka

Chilen jälkeen kierroksemme vei meidät pääsiäiseksi Cordobaan, Argentiinaan. Kaupunki on täynnä kirkkoja ja on maan suurin opiskelijakaupunki. Emme oikein tiedeet mitä odottaa pääsiäismenoista, mutta tiesimme niiden olevan merkittävät. Onhan tuore Paavikin Argentiinasta ja täällä elää merkittävä määrä maailman katolilaisia. Euroopassa pitkäperjantai tuntuu hiljentävän kaupungit, mutta sitä ei Cordobassa tapahdu. Kadut kuhisevat kuin minä tahansa arkipäivänä ja illalla baaritkin täyttyvät kansasta! Vasta pääsiäissunnuntaina oli havaittavissa kirkollisia menoja, jotka eivät poikkea meidän pääsiäisestä juuri mitenkään. Sunnuntaina kaupunki hiljeni ja kaikki nauttivat pääsiäisillallisen.

Salta toi meille uuden tuttavuuden viinialueissa. Cafayate ja erityisesti sieltä tulevat Torrontes viinit. Pikaisella testailulla voisi kuvailla Rieslingin ja Chardonnayn risteytykseksi, eli varsin mielenkiintoinen. Viinit ovat yllättävänkin syvällä Argentiinan sielua. Aikana ennenkö laatuviinejä tuotettiin kaikki joivat hieman mehumaisia viinejä. Autoilun yleistyessä yllättäen rattijuopumuksetkin yleistyivät. No mitäpä tehdä kun nykyään viini on vahvempaa, mutta autolla pitää liikkua. Hätävilkut alkavatkin pelata merkittävää roolia! Lähes jokainen rattijuoppo, jonka näimme ajoi hätävilkut päällä kertoen muulle liikenteelle olevansa muutaman pullon humalassa.

Yksi Etelä-Amerikan luonnonihmeistä on Iguazun putoukset. Eikä todellakaan ihme! Veden virtaaminen on vaikuttavan näköistä. 2,7 km leveydelle levittynyt virta puskee 1750 m³/s vettä lävitseen. Puhukoon kuvat puolestaan.

Paluu Buenos Airesiin toi mukanaan kaupungin paremman puolen. Majoituimme Palermossa, joka on kaupungin trendikkäämpi ja puhtaampi puoli. Pikkupuoteja, kahviloita, ravintoloita ja iltaisin elämää antoi todella ihanan sykkivän kuvan kaupungista. Aiemmin muodostunut hieman saastainen kuva korjaantui ja Buenos Airesista tuli Etelä-Amerikan miellyttävin kaupunki! Buenos Airesin lähellä olevassa eläintarhassa muuten voi käydä aika lähellä eläimiä! Kissa-eläimet ovat eläneet koirien keskuudessa elämänsä ja ovat kohtu kesyjä - tiikereitä ja leijoniakin uskaltaa vähän rapsuttaa korvantakaa!

Vierailu Etelä-Amerikassa ei olisi täydellinen ellei siihen liittyisi jalkapallo! Näin ollen suuntasimme River Plate - Arsenal peliin katsomaan mitä on aito jalkapallofanaattisuus! Ensihenkäyksen siitä sai heti kun 50 000 päinen joukko alkoi laulamaan ja hurraamaan kun River Platen pelaajat saapuivat areenalle pelaamaan kotipeliään. Tunnelma oli huima! Koko pelin raikasi laulu ja hurraahuudot! Odotimme brittityylistä huligaanien riehumista, mutta koko pelin ajan yleisö oli sivistyneellä tuulella. Muutaman kerran toki tuomaria piti ohjeistaa kovemmallakin huudolla. Ehkäpä ne kovemmat menot on varattu River Plate - Boca peliin, jolloin Buenos Airesin kotijoukkoeet kohtaavat.

Matka on nyt lopullaan! Upeita fiiliksiä pitkin matkaa saatu ja Suomisimulaatiotakin kokeiltiin Salta suolajärvillä :)